

Arrest

nr. 129 200 van 11 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoeksters asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Zij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo wijt verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden aan problemen met de tolk, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er echter op dat als verzoekster problemen met de tolk ondervond het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Verzoekster werd tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekster heeft echter geen enkele opmerking gemaakt over het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeksters verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werd voorgelezen. Zij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekster heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoekster geen enkele melding gemaakt van misverstanden of fouten tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekster dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoeksters asielaanvraag.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking aangezien duidelijk blijkt dat haar argumenten van het verzoekschrift niet au sérieux zijn genomen. Verzoekende partij licht toe dat de elementen die door het Commissariaat-generaal zijn aangehaald om haar relaas ongeloofwaardig te verklaren niet ernstig zijn en geen decisief karakter hebben. Voorts stelt zij dat het Commissariaat-generaal haar motivering steunt op beweringen over het onredelijke risico dat zou zijn genomen door de man die haar hielp het land van herkomst te verlaten. Verzoekende partij wijst er op dat dit helemaal niet het geval was en dat deze man zijn profiel wel beantwoordt aan een persoon die dit risico zou nemen, temeer hij wist dat zij op niemand anders kon rekenen omdat ook haar ouders gearresteerd waren. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat het normaal is dat zij geen details over de FLEC kon vertellen, gelet op haar leeftijd en het feit dat zij nooit lid is geweest van deze organisatie.

Verzoekende partij haar uitleg dat het profiel van R., de man die haar zou hebben geholpen haar land van herkomst te verlaten, wel beantwoordt aan een persoon die dit risico zou nemen, temeer hij wist dat zij op niemand anders kon rekenen omdat ook haar ouders gearresteerd waren, neemt niet weg dat R., gelet op verzoekende partij haar verklaringen tijdens haar detentie door de Angolese autoriteiten vooral ondervraagd te zijn geweest over R., die haar de tijdens de busreis onderschepte wapens zou hebben gegeven (waarna ze in de gevangenis belandde), waaruit dus blijkt en kan worden afgeleid dat die zekere R. door de Angolese autoriteiten werd geviseerd en gezocht, een zeer groot risico nam door verzoekende partij na haar ontsnapping uit de gevangenis bij haar oom in Cabinda op te pikken en met haar, na een tussenstop van enkele weken in diens huis in Congo, naar België te reizen. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij blijkens haar verklaringen eerder al op eigen houtje naar Congo was gereisd, waarmee ze dus had aangetoond en waaruit blijkt dat zij in staat is zelfstandig te reizen. Dit laatste relatieveert overigens sterk verzoekende partij haar verklaring dat R. haar zou hebben geholpen omdat hij wist dat zij op niemand anders kon rekenen omdat ook haar ouders gearresteerd waren.

Waar verzoekende partij stelt dat het normaal is dat zij geen details over de FLEC kon vertellen, gelet op haar leeftijd en het feit dat zij nooit lid is geweest van deze organisatie, geeft zij een andere uitleg voor haar onwetendheid dienaangaande dan degene die ze hiervoor eerder gaf aan de commissaris-generaal en in haar verzoekschrift, waar ze haar onwetendheid toeschreef aan de houding van haar vader die uit veiligheidsoverwegingen niets over het FLEC en zijn activiteiten voor die organisatie zou hebben verteld. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht en pertinent opgemerkt dat die beschermende houding niet overeenstemt met de vraag van haar vader aan verzoekende partij om documenten van het FLEC de grens over te smokkelen, een vaststelling welke door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegd. Hoe dan ook blijft de vaststelling gehandhaafd dat verzoekende partij een erg gebrekkige kennis vertoont aangaande het FLEC en de beweerde activiteiten van haar vader voor die organisatie. Van een asielzoeker kan en mag nochtans worden verwacht dat hij over een gedegen kennis beschikt omtrent en duidelijkheid kan en (minstens) tracht te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Verzoekende blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat haar argumenten van het verzoekschrift niet au sérieux zijn genomen en dat de elementen die door het Commissariaat-generaal zijn aangehaald om haar relaas ongeloofwaardig te verklaren niet ernstig zijn en geen decisief karakter hebben, zonder echter daadwerkelijke en concrete en correcte opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 juli 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS